

είπεν η 'Αγγέλω, είδεμή της έδειχνα. 'Αλλά η κυρίες δεν κυνηγούν τις γάτας με τα ακουπέξυλα!
— 'Ετσι ε; νομίζεις; είπεν ο κύρ Διαμάντης, μάλλον ως κύρ Διαμάντης τώρα παρά ως υπηρέτης. Μου φαίνεται ότι έχεις μεγάλο λάθος. Και για να σου το αποδείξω, θα ράγω εγώ την άλλη μισή όρνιθα και σύ, κυρία μου, θα πᾶς να κοιμηθῆς χωρίς να δειπνήσης!
Δυστυχῆς 'Αγγέλω! Πῶς έτελείωσαν η τόσο ποθητή ημέρα!
Τὴν έπαύριον, όταν η 'Αγγέλω έγινε πάλιν 'Αγγέλω, έγύριζε με τον άνδρα

της από τὸ δάσος με ένα φόρτωμα ξύλα εἰς τὴν ράχιν, ένθυμήθη τά χθεσινά και είπε:
— Τι κρίμα, άνδρα μου, να μην ήμπορέσω να είμαι κυρία οὔτε μια μέρα όλόκληρη!
— Παρηγορήσου, 'Αγγέλω μου, απήντησεν ο κύρ Διαμάντης. Μου είπαν ότι και η μεγάλες κυρίες τιμωροῦνται και μια φορά από τούς άνδρας των, όταν δεν κάμνουν καλά...
— 'Ε, τότε, άνδρα μου, κ' εγώ δεν έχω να πῶ τίποτε...
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙ

Λιοντάρι φοβερόστομο, λιοντάρι μ' άγρια μάτια,
Τά έρμα του διαβαίνοντας μια μέρα μονοπάτια,
Σε ανθρώπου κόμπο πιάνεται
Κ' η λεφτεριά του χάνεται.

Λιοντάρι φοβερόστομο, λιοντάρι άγριεμένο
Με μουγκρητό τές έρηνιές τρομάζει πονεμένο
Κι' όμως του κάκου δέρνεται,
Του κάκου χάμου δέρνεται.

Ποντίκι κοφτερόδοντο, ποντίκι τρυπωμένο
'Ακούει, και τρέχει, — τι να 'δῆ! Τὸ Βασιλιά πιασμένο!
Λυπήθηκε, ταραχτηκε,
Και στη θηλειά πετάχτηκε.

Ποντίκι κοφτερόδοντο, μιᾶς γάτας παιχινάκι,
Νά κόβη αρχίζει τὴ θηλειά με σίδερο δοντάκι.
Και χούρτσ, και χούρτσ, ξελύνεται,
Κι' ο φίλος λάφι γίνεται.

ΑΓΓΡΗΣ ΕΦΤΑΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

'Αγαπητοί μου,
'Εωρτάταμεν την παρελθούσαν έβδομάδα μίαν από τας μεγαλητέρας μας θρησκευτικᾶς εορτάς. 'Από άκρου εἰς άκρον τῆς 'Ορθοδοξίας, από τῆς λαμπροτέρας μεγαλοπόλεως μέχρι τοῦ άφανεστέρου χωρίου, εκατομμύρια κωδώνων εκκόρπισαν εἰς τὸν κέρα τὴν πανηγυρικὴν αὐτῶν συναυλίαν, εκατομμύρια λαμπάδων διέχυσαν τὴν θριαμβευτικὴν αὐτῶν φωτοχυσίαν, εκατομμύρια εὐσεβῶν χριστιανῶν προσκύνησαν, ικέτευσαν, έλιτάνευσαν τὴν υπεραγίαν Θεοτόκον κατὰ τὴν ένδοξον αὐτὴν επέτειον τῆς θείας Κοιμήσεώς Της.
Συλλογισθῆτε ὅλην αὐτὴν τὴν εορτάσιμον κίνησιν, από περάτων εἰς περάτων τῆς γῆς, συλλογισθῆτε ὅλην αὐτὴν τὴν εκδήλωσιν τῆς λατρείας, η̄ ὅποια θερμαίνει αναρίθμητα στήθη, και αναπλάσατε τὴν οὐρανίαν, τὴν δυσθεώρητον δόξαν, η̄ ὅποια περιβάλλει τὴν μακαρίαν αὐτὴν Γυναίκα και πρὸ τῆς ὁποίας ὡχρᾶ και εκμηδενίζεται κάθε άνθρω-

πὴν δόξα, κάθε εγκόσμιον μεγαλεῖον!
Παρήλθον περισσότερα από χίλια ενεακόσια έτη αφότου, εἰς τὴν πόλιν τῆς 'Ιουδαίας, ἔζη νεάνις εκ τοῦ βασιλικοῦ γένους τοῦ Δαυὶδ καταγομένη, βραία ὡς άγγελος, σεμνή, άγνή, εὐσεβῆς. Τὴν ἐλάτρευαν ὅσοι τὴν ἐγνώριζαν, δια τὰ παρθενικά τῆς προτερήματα. Κανείς δεν άμφέβαλλε, βλέπων αὐτὴν, ότι τὸ μέλλον τῆς θα ἦτο άξιοζήλευτον και θάναδεικνύετο παράδειγμα περιφανῆς ἀρετῆς, όταν ἡ νεάνις ἐκείνη ἡ περικαλλῆς θα εἰσῆρχετο μετ' ὀλίγον ἐν φόβῳ Θεοῦ ὡς γυνὴ εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ τόπου τῆς.
'Αλλά ποῖος θα ἦτο ἱκανὸς να προφητεύσει από τότε ὅποια δόξα θα περιέβαλλεν εἰς τούς αἰῶνας τὴν δεκαεξαέτιδα Μαρίαν; 'Ω, κανείς βεβαίως δεν ἦτο ἱκανὸς να το φαντασθῆ, ὅπως κανείς δεν ἦτο ἱκανὸς να ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς και να ἴδῃ ὅλον ἐκεῖνον τὸν θησαυρον τῆς καλωσύνης και τῆς άγνότητος και τῆς εὐσεβείας, τὸν ὅποιον ἐνεκλείεν ἐντός αὐτῆς, οὔτε οἱ ἱερεῖς, μετὰ τῶν ὀποίων ἔζησεν εἰς τὸν Ναόν, μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου εἰσὸς τῆς ἡλικίας τῆς.
'Αλλ' ὁ Θεός, ὁ ἐτάζων καρδίας και

νεφρούς, όταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου και ἠθέλησε να στείλῃ εἰς τὴν γῆν τὸν μονογενῆ Τοῦ Υἱόν, τὴν Μαρίαν τοῦ 'Ιωακείμ και τῆς 'Αννης ἐξέλεξε και κατέστησε Μητέρα τοῦ Θεοῦ τῆς. 'Από τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ νεαρά 'Ιουδαία περιεβλήθη πορφύραν, τὴν ὅποιαν και μία Βασίλισσα τῆς Γῆς δεν ἐφόρεσε ποτέ, και τὸ άγνόν τῆς μέτωπον ἐκοσμήθη δια φωτεινοῦ στέμματος, τοῦ στέμματος τῆς Βασίλισσης τῶν 'Αγγέλων! Ποία διάνοια εἶνε ἱκανὴ να φαντασθῆ και ποία γλῶσσα να ὑμνήσῃ τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον, τὸ ὅποιον ἠλόγησεν ἐξ οὐρανοῦ τὴν καλωσύνην, τὴν άγνότητα και τὴν εὐσεβειαν τῆς Παρθένου Μαρίας; Μόνον οἱ 'Αγγελοι θα ἦσαν ἱκανοὶ να το κάμουν, αὐτοὶ οἱ ὅποιοι οὐρανόθεν συνέφαλλον άοράτως μετὰ τῶν μαθητῶν, ὅτε ἐκηδεύετο ἡ κοιμηθεῖσα Θεοτόκος, εἰς τὸ χωρίον Γεθημανῆ.
'Όσον άξιοθαύμαστος ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τῆς Θεοτόκου, τόσο και ὁ θάνατός τῆς. 'Αγγελοι τὴν εἰδοποίησαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν περὶ τοῦτου νεφέλαι δὲ ἔφερον και συνήθροισαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τοῦς 'Αποστόλους, από τὰ πέρατα τῆς γῆς. Και όταν ἦλθεν ἡ τελευταία στιγμῆ, ἡ Θεοτόκος ἀνεπαύθη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, διέταξε τὸ σῶμά τῆς ὡς ἐπεθύμει και ἄνευ άγωνίας, ἐν τῇ ἱερωτέρῳ γαλήνῃ, παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Υἱόν τῆς. 'Αλλά και τὸ σῶμά τῆς μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Θεός παρέλαθεν εἰς τούς οὐρανοῦς. 'Ο τάφος τῆς εὐρέθη κενός, ὅπως ὁ τοῦ Χριστοῦ. 'Η Θεοτόκος ἀνελήφθη.
Και ἐκεῖ εἰς τούς οὐρανοῦς, εἰς τὴν αἴθλην, ἡ ὅποια τὴν περιβάλλει, καθήμενη παρά τὸν θρόνον τοῦ Υἱοῦ τῆς και Θεοῦ, ἡ μήτηρ τῶν τεθλιμμένων παρακαλεῖ, παρακαλεῖ νυχθημερόν και προσβυεῖ και δέεται δια τούς ανθρώπους, ζητοῦσα ἐν τῇ ἀπειρῳ τῆς Καλωσύνης, τὸ ἔλεος, τὴν συγκατάβασιν και τὴν συγγνώμην τοῦ Θεοῦ, δια τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου.
'Αγναὶ καρδία των μικρῶν μου φίλων, παρακαλέσατέ τὴν και σῆς! Παρηκαλέσατέ τὴν να μεσιτεύσει εἰς τὸν Θεόν δια τὰ εὐσεβῆ σας αἰτήματα, δια τούς άγνοῦς σας πόθους. 'Όπου και ἂν εἰσθε, ὅσοι και ἂν εἰσθε, σᾶς ακούει! Ποτέ δεν ἀποκάμνει οὔτε στιγμὴν, να παρακαλῆ.
'Αν ὅ,τι ζητῆτε από τὸν Θεόν εἶνε καλόν και εὐσεβές, ἡ Παναγία θα τὸν παρακαλέσῃ και ὁ Θεός θα σας το χαρίσῃ. 'Αν ὑποφέρῃ, ἂν δυναστεύεται, ἂν ἀσθενῇ, ἂν βασανίζεται κανὲν άγαπητόν σας πρόσωπον, παρακαλέσατέ τὴν. 'Η Παναγία θα το λυτρώσει δια τῆς μεσιτείας τῆς. 'Αλλά προπάντων παρακαλέσατέ τὴν να σας φωτίξῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, να σας ἀνοίγῃ τὰ ὄμματα ὥστε Αὐτὴν να ἔχετε πάντοτε οὐράνιον ὑπογραμμῶν άγνότητος, καλωσύνης και εὐσεβείας!
Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΙΛΩΝ

ΑΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Τὸ φεγγάρι φωτεινὸ
ὅταν βγαίνῃ ἀπ' τὸ βουνὸ
ἔχει μούτρα στρογγυλά
και με βλέπει και γελά.

Μά, μιὰ μέρα δεν περνᾷ,
να κουρευετ' ἀρχινᾷ
ὁὰν τὰ στρογγυλά τυριὰ
πού τα τρών τὴ μιὰ μεριά.

Μιὰ βδομάδα καρτερῶ
και γυρνῶ και το θωρῶ
'Απ' τὸ μούτρο τὸ χρυσὸ
ἔχει μείνη τὸ μισὸ!

Κ' ἕνα βράδυ, μιὰν αὐγή,
πρὶν να δύσῃ, ἢ μόλις βγῆ,
τὸ θωρῶ 'ς τὸν οὐρανὸ
ὁὰν δρεπᾶνι φωτεινὸ.
† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ [ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ] (Συνέχεια ἴδε σελ. 260)

'Η λαίδη 'Ενσορτ ἠγάπησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὸ βρέφος με ὄσσην τρυφερότητα ἠγάπα και τὴν Λουκίαν. 'Η μόνη τῆς λύπη εἰς τὴν ἦτο ότι δεν ὑπῆρχε κληρονόμος τοῦ ὀνόματος και τῆς περιουσίας τῶν 'Ενσορτ, ἔφριτε δὲ με τὴν ἰδέαν ότι « ὁ μικρὸς κατεργάρας » ὡς ὠνόμαζε συνήθως τὸν Φίλιππον, θα ἐκληρονόμει μιαν ἡμέραν τὸν υἱόν τῆς.
Και τὸ βρέφος ἐκεῖνο ἦλθεν ἀκριβῶς εἰς τὸν κόσμον δια να καταστήσῃ εὐτυχεῖς και εἰρηνικὰς τὰς τελευταίας τῆς ἡμέρας δια τοῦτο οὐδέποτε βασιλόπαις ἐγένετο δεκτὸς μετ' ὄσης χαρᾶς τὸ βρέφος, τὸ κοιμώμενον μακαρίως εἰς τὴν πολυτελεῖ κοιτίδα, τὴν ὅποιαν τῷ εἶχον προετοιμάσει.
'Ο Φίλιππος τα ἔβλεπεν ὄλ' αὐτά, χωρὶς ἔχνος ζηλοτυπίας, ἀλλ' ἀπειναντίας μ' εὐχαρίστησιν. Εἶνε ἀληθές ὅμως ότι οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγίνοντο μεταγχολικώτεροι και τὸ πρόσωπον του ὠρρότερον και κατηφέστερον ἡμέρα τῇ ἡμέρα. 'Όταν ἤρχισαν να πνέωσιν οἱ ἄνεμοι τοῦ φθινοπώρου, παρεπονείτο ότι ἐκρύονε και ὁ Βασίλειος παρετήρησεν ότι εἶχε και βῆχα, τὸν ὅποιον ὅμως κανείς ἐκτός τοῦ γηραιοῦ οἰκονομοῦ δεν ἐπρόσεξεν. 'Εν τούτοις ἔχαιρε πολὺ πού ἤρχετο ὁ χειμῶν, διότι μετὰ τὸν χειμῶνα — ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, — θα ἤρχετο ἡ ἀνοιξίς, και τὴν προσεχῆ ἀνοιξίην ἦτο ἀδύνατον να μὴ ὑπάγουν εἰς τὴν Νεάν 'Ορλεάνην.
'Η κυρία 'Ενσορτ ὑπέφερον ἀρετὰ και ἀπὸ τὴν ἔλεγεν ότι τὸν Μάρτιον θα μετέβαινον εἰς θερμότερον κλίμα.
Και ὁ Φίλιππος, πλήρης χαρᾶς και ἀνυπομονησίας, ἐμέτρα τὰς ἑβδομάδας

και τὰς ὥρας, αἱ ὅποια τον ἐχώριζον ἀπὸ τὴν εὐτυχῆ και πολυπόθητον ἐκείνην στιγμὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ' ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΛΙΑΥΒΕΑ

'Ημέραν τινὰ τοῦ 'Ιανουαρίου, ἡ λαίδη 'Ενσορτ, ἡ ὅποια πολὺν καιρὸν εἶχε να ἐξέλθῃ, κατήλθεν ἐκ τῶν δωμάτων τῆς, διπλωμένη με γούνες ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, δια να κάμῃ ἕνα μικρὸν περίπατον.
'Όταν διήλθεν ἀπὸ

μῶνα ἐκεῖνον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ λαίδη 'Ενσορτ προσεκάλει εἰς περίπατον τὸ παιδίον. 'Αφότου ἀνεχώρησεν ἡ κυρία Βὰν Νόρκωμ, με τὴν Λουκίαν, δεν εἶχε πλέον κανένα διὰ να τὴν συνοδεύῃ και συγχά, δια να μὴ ἐξέρχεται μόνη, ἔπερνε μαζί τῆς τὸν Φίλιππον.
'Η κυρία Βὰν Νόρκωμ, μὴ εὐρίσκουσα πλέον τὸ κλίμα τῆς 'Αμερικῆς κατάλληλον δι' αὐτὴν και φρονούσα ότι ἡ ὑγεία τῆς θα ἐβελτιοῦτο εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀ μὲ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὰ λουτρά, ἀντὶ να ἐγκατασταθῇ ἐν

«Εἶδες τὸ παιδίον να διασχίσῃ τὸν ὄμιλον». (Σελ. 270 στήλ. α'.)

τὸν προθάλαμον, ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὸν Φίλιππον, καθήμενον πρὸ τῆς ἐστίας. 'Εκεῖ πλησίον εἶχε σύρη μιαν πολυθρόναν και ἐκάθητο μ' ἐσταυρωμένους χεῖρας και με κλειστοὺς ὀφθαλμούς. Εἶχον κάτι τι το συγκινητικὸν αἰ ὡχραὶ παρθελημένη του ὄψις.
'Η λαίδη 'Ενσορτ ἐνόμισεν ότι ἐκοιμάτο. 'Αλλά τὸ παιδίον, μόλις ἤκουσε τὰ βήματά τῆς ἐγγίζοντα, ἀνεπήδησε και ὠρθώθη ζωηρῶς, τεταραγμένον κάπως και ἐρυθριῶν.
— Κρυόνεις, Φίλιππε, πού καθεσαι τόσῳ κοντὰ 'ς τὴ φωτιά; ἠρώτησεν ἡ λαίδη 'Ενσορτ.
— Ὀλίγον... ὄχι πολὺ, ἀπήντησε τὸ παιδίον με ἀσθενῆς μειδίαμα.
— 'Εβγήκες ἔξω σήμερα; ἠρώτησε πάλιν ἡ λαίδη, παρατηροῦσα προσεκτικῶς τὸ παιδίον και δια πρώτην φοράν βλέπουσα τὴν ὡχρότητά του και τὴν ἰσχνότητα.
— Ὁχι, κυρία, δεν ἐβγήκα ἀκόμη. 'Αλλά ἐπειδὴ δεν ἔχω μάθημα σήμερα, θα περιπατήσω ὀλίγον τὸ ἀπόγευμα.
— 'Ερχεσαι καλλιτέρα τὴν ἄμαρνα με τὴν ἄμαρνα; Πήγαινε να πάρῃς τὸ καπέλο σου και ἔλα μαζί μου.
Δεν ἦτο ἡ πρώτη φορά τὸν χει-

Νεᾶ Ὑόρκη πλησίον τῆς μητρός τῆς, ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους με τὴν Λουκίαν, τὴν γαλλίδα παιδαγωγόν, τὴν 'Ελένην και ὅλους τῆς τοῦς ὑπηρέτας.
'Η λαίδη 'Ενσορτ ἠθάνετο πολλὴν δρεξίν να τὴν συνοδεύσει, ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς ἐγεννήθη ὁ μικρὸς 'Εδουάρδος 'Ενσορτ και τὴν ἐκράτησε.
Τὰς προσκλήσεις τῆς λαίδης 'Ενσορτ δεν ἐδέχετο με πολὺ μεγάλον ἐνθουσιασμόν ὁ Φίλιππος. 'Ο τυπικὸς και ἐπιδεικτικὸς ἐκεῖνος περίπατος δεν τον εὐχαρίσκει. 'Αλλως τε τὸ δάσος ἦτο τώρα γυμνόν οὔτε ἐν φύλλον εἰς τὰ δένδρα οὔτε ἔχνος χλόης κάτω, ἐπὶ τοῦ χιονοσκεπούς ἐδάφους. Αἱ μικραὶ λίμναι εἶχον παγώσῃ ὅλα τὰ πτηνὰ εἶχον φύγῃ... ναί, εἶχον φύγῃ δια τὰ μεσημβρινά, ὅπου θα ἦτο πολὺ εὐτυχῆς ἂν ἦ δυνατό να τὰκολουθήσει και αὐτός...
'Ενῶ ἡ ἄμαρνα διέσχισε τὴν δευροστοιχίαν, τὴν ὀδηγοῦσαν πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους, τὴν προσοχὴν τοῦ Φίλιππου ἐκίνησε ὄμιλος παιδιῶν, τὰ ὅποια περιεκύκλουν μικρὸν ἀραπάκι ρακένδυτον και κλαῖον θορυβωδῶς, ἐνῶ ἔτριβεν ἰσχυρῶς με τούς δύο του γρόνθους τοῦς ὀφθαλμούς του. Προφανῶς εἶχε λάβῃ χώραν συμπλοκή, εἰς τὴν ὅποιαν

λων. τους παρακαλώ να τους επαναλάβουν, ώστε να τους δημοσιεύσω εις προσεχές φυλλάδιον.

Από ένα γλυκόφιλακι στέλλει η Διαπλάσις εις τους φίλους της: Κομπούλλιον, Σοφόν Σωκράτην, Μαρουσιώτισσαν (τι όρια η ακριβούλα που μου έχει ζωγραφισμένη εις το γράμμα της)! Ιόνιον Πέλαγος (αυτό το ψευδώνυμον εκλέγω) Μιχαήλ Δελαγραμμάτιαν (διατί δεν σημειώνει και το ψευδώνυμόν του;) Ρωμαίων Κικέρωνα, Τικ-Τάκ, Έλληνοπούλον του Ταυγέτου, Τσοκνιτίδαν, Βασιλίσαν των Ανέμων, Γόρδιον, Άνοικτόκαρδον, Κεφαλληνιακήν Αδριαν (εις την όποian έστειλαι τα βιβλία), Κολοσόρ της Ρόδου, Ίωρίδα, Βασιλίσαν των Μελισσών (δεκτόν το όραιον ψευδώνυμον) Μονογενή, Μαντεϊόν της Δωδώνης. Δ.Ν. Χατζίσκον, Γέροντα του Τυμπετού, Ηρωϊκήν Πάργαν, Εύαίσθητον Κορδιαν, Λευκήν Περιστέραν, Ηρωίδα Μπομπουλίαν, Γενναίον Καλλικρατίδαν, Άρθροστον, Άρυσάστον κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 15 Αυγούστου θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

442. Αεζίγραφοσ.
- Τό ένα είνε ζών, τό άλλο άντωνυμία, τό σύνολον μου πόλις έν τή μικρή Ασία.
443. Στοιχειόγραφος.
- Άν δυό γράμματα αφαιρέσης άπ'Ολύμπιον θεόν παρευθείσάποσταλέσης ένα ζών τρακτικόν.
444. Αίνιγμα.
- Πόσοι δι' έμέ άγώνες, πόσοι κόποι περισσοί! θσαυροί περιφρονούνται, άλλ' ούδείς έμέ μισεί!

445. Μωσαϊκόν.
- Τό βυάκι όπου τρέχει και ποίει τό λουλούδια, ή φλογερά του τσοπάνη με τ' άρμονικα τραγούδια τ' άηδονάκι όπου ψάλλει 'στά κλαδιά με θεία χάρι και του μουσικού Όρφίου τό άθάνατο δοξάρι, της άνοιξοσ; τά κάλλη με τά πράσινα κλαδιά άν έν γράμμα σου θωρίσουν, άνθος βγαίνει μελωδία
446. Ρόμβος.
- Τό πρώτον και τό έσχατον ή Κύπρος σάς παρέχει: Τό δεύτερόν μου ζήθος ε' κάθε άγρός το έχει. Είνε καρπόσ τό τρίτον μου όλιγον τί έπρός. Τό τέταρτον μηχανημα συνδέον ίσχυρώσ. Νύμφη είνε τό πέμπτον μου, εις τό ποτάμια μένει κι' άντωνυμία κτητική 'τό έκτον άπομένει.
447. Σταυρός.
- Διά των γραμμάτων ΑΑΔΗΘΙΚΜΝΝΥΩσχημάτισον σταυρόν άποτελούμενον εκ των όνομάτων δυό αρχαίων πόλεων.
- 448-452. Μαγική πρόθεσις.
- Τή άνταλλαγή ενόσ αϊουδήποτε γράμματοσ εκάστωσ των κάτωθι λέξεων διά μιάσ πρόθεσώσ, πάντοτε τής αύτης, να σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι λέξεις:
453. Λογοπαλίγγιον.
- Πότε τά μωρά παιδιά σκόνουν την παραμάνα;
454. Συλλαβική άκροστιχίς.
- 1 Ναός Αρχαίος. 2 Στρατηγός των Άθηναίων. 3 Άνεμος. 4 Όρος τής Ελλάδοσ.
455. Έλλιποσύμφωνον.

- ΛΥΣΕΙΣ
- των πνευματικών άσκήσεων της 6 και 13 'Ιουλίου 1896.
344. Κάπρος (Κ, πρόσ).—345. Νούσ, βοΐσ.—346. Δ.—347. "Όταν είνε παγωμένο.—348-351. Η άντικατάστασις γίνεται διά τής συλλαβής λα, αι δε ΝΑΥΗΑΚΤΟΣ σχηματίζόμεναι λέξειςείνε: Λαμία, Μολάκι, Καλάμα, Έλάτεια.—352-354. 1, Η άηδών. 2, Ό Ηρόδοτοσ. 3, Η Σαπφώ.—355. ΒΟΑΣ, ΑΡΠΑ (1, ΒΑΧχοσ. 2, ΟΡΥγιά, 3, ΑΠιον. 4, ΣΔμοσ).—356. Μήδενα διά την δυστυχίαν του όνειδίξε, διότι ή τύχη είνε κοινή και τό μέλλον άόρατον.—357. Η όκνηρία είνε ή κλεισ τής πτωχείασ.
358. Κιλβανοσ, λίθανοσ.—359. Ψαρά (Ψάρ,α)—360. Λέων.—361. Ό αριθμόσ 726—362-363. 1, Βούσ, 2, Υς.—364-367 Τή προσθήκη των γραμμάτων ε και μ σχηματίζονται αι λέξεισ: Ημέρα, χειμών, μεγάλοσ, άνεμοσ.—368-369. 1, Όρμοσ, όρεσ, κόροσ κόποσ, πόλιποσ. 2, Νήσοσ, νόσοσ, όσοσ, όνοσ' πόνοσ, πόλοσ.—370. ΚΑΝΑΡΙΟΝ (1, ΚΑστορ. 2, ΝΑξοσ. 3, ΡΙον. 4, ΟΝοσ.)—371. Η έργασία είνε ή δεξιά χείρ τής περιουσίασ και ή οικονομία είνε ή άριστερά.—372. Όλιγολογία και διγοραγία δεν έδωσαν ποτέ.
- Τό αντίτιμον των συνδρομών άποστέλλεται κατ' εΰθειαν πρόσ τον κ. Ν Π. Παπαδόπουλον εκδότην τής Διαπλάσεωσ των Παιδών, εις Άθήνασ, διά ταχυδρομικόν έπιστολόν, χαρτονομισμάτων παντόσ Κράτοσ, χρυσοϋ, τοκομεριδίων, συνλλαγματών εντόσ συστημένωσ επιστολόσ. Ποσά μικρότερα των 5 φράγκων, εκ του Έξωτερικού, είνε δεκτά και εις γραμματόσημον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθέσ παρασθόν εις την χάραν ήμώσ υπηρεσίασ, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεωσ ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούσ παίδεσ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.—Έξωτερικού φρ.χρ.8 Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνόσ και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟσ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Ελλάδι λεπ.15.—Έν τώ Έξωτ. φρ.χρ.0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Άθήναίσ 'Οδοσ Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσησ

Περίοδοσ Β'.—Τόμ. 3^{οσ}.

Έν Άθήναίσ, την 31 Αυγούστου 1896

Έτος 18^{οσ}.—Αριθ. 35

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

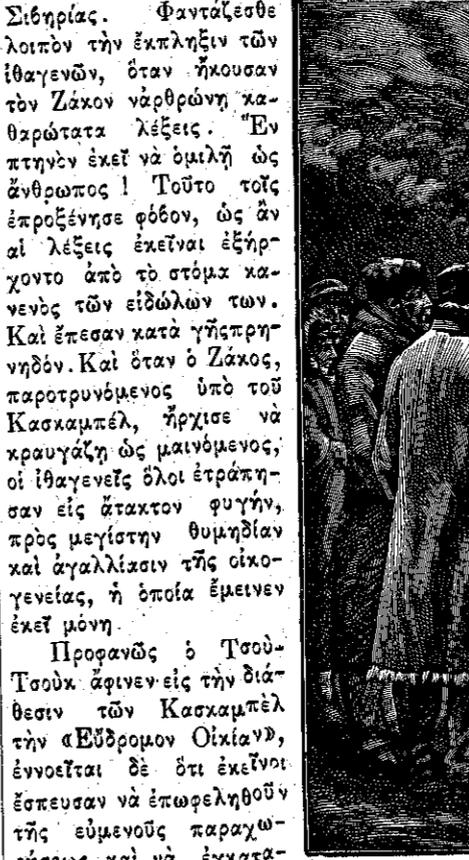
Και τότε μεταξύ του Τσου-Τσουκ και αυτοσ συνήθη άρεκτά ζωηρά συνομιλία, τά κυριώτερα μέρη τής όποιασ μετέφραζεν ο κύριοσ Σέργιοσ πρόσ την οικογένειαν Κασκαμπέλ.

Τό συμπέρασμα ήτο ότι οι ναυαγοί έθωροϋντο ως αιχμαλώτοι και θα έκρατούντο εις την νήσον Κοτενλγή, έως ου ήθελον πληρώσει ως λύτρα τρείσ χιλιάδεσ ρούβλια.

«Και ποϋ διάβολο να τα εύρωμεν! ανέκραζεν άπελπισ ο Κασκαμπέλ. Αυτοί οι άρκουδάθρωποι θα σας έκλεψαν όσα χρήματα είχατε εις την άμαξαν!»

«Είς έν νεϋμα του Τσου-Τσουκ οι αιχμαλώτοι ώδηγήθησαν έξω. Είχον τό δικαίωμα να περιφέρωνται άνά τό χωρίον, υπό τον όρον να μη άπομακρύνωνται πολύ, εϋθούσ δε από τής πρώτης ήμέρασ ένόησαν ότι τούσ επέβλεπον αυστηρότατα. Άλλωσ τε την εποχήν εκείνην, έν μέσωσ χειμώνι, θα ήτο αδύνατον να δραπετεύσουν πρόσ την ήπειρον.

«Μπράβο, Τζών Μπούλ! ανέκραζεν ο Άλέκοσ. Δάγκανέ τούσ! δάγκανέ τούσ δυνατά.»

«Ο κύριοσ Σέργιοσ και οι μετ' αυτοϋ διηυθύνθησαν άμέσωσ πρόσ την «Εϋδρομον Οικίαν». Εκεί μέγα πλήθοσ ίθαγενών συνωστίζοντο έν εκάστωσ πρό των μορρασιμών των Τζών Μπούλ, επειδή δε οϋδέποτε είχον ίδη πθήκοσ, έφαντάζοντο χωρίσ άλλο ότι τό πυρρότριχον εκείνο τετράχειρον άνήκεν εις την άνω θρωπίνην φυλήν. «Όταν εις των ίθαγενών ήθέλησε να τον έγγίση ο πθήκοσ τον έδάγκασε μέχρισ αίματοσ.

«Μπράβο, Τζών Μπούλ! ανέκραζεν ο Άλέκοσ. Δάγκανέ τούσ! δάγκανέ τούσ δυνατά.»

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Η πρώτη περίοδοσ τής «Διαπλάσεωσ» άποτελείται εκ τόμων 24, των όποιων ή τιμή ποικίλλει ως εξής:

Α'.—Πρόσ δραχμήν 1 έκαστοσ διά τούσ έν Άθήναίσ, δραχ. 1,10 διά τούσ έν ταίς Έπαρχίαίσ και φρ.χρ. 1 διά τούσ έν τώ Έξωτερικώ, έλευθεροί ταχυδρομικώσ τελών, τιμώνται οι έπόμενοι 16 τόμοι τής πρώτης περιόδοσ τής «Διαπλάσεωσ»: 4οσ, 5οσ, 6οσ, 7οσ, 9οσ, 11οσ, 15οσ, 16οσ, 17οσ, 18οσ, 19οσ, 20οσ, 21οσ, 22οσ, 23οσ, 24οσ, πωλούμενοι και χωριστά έκαστοσ.

Β'.—Πρόσ φρ. 2,50 έκαστοσ πωλούνται οι έπόμενοι 6 τόμοι τής πρώτης περιόδοσ τής «Διαπλάσεωσ»: 1οσ, 3οσ, 8οσ, 12οσ, 13οσ, 14οσ.

Γ.—Φράγκα 10 τιμάται ο 10οσ τόμοσ, πλησιάζων να εξαντληθί, όπωσ εξηγήθη ήδη ο 2οσ πωληθέντων των τελευταίων αυτοϋ εκατόν αντίτύπων πρόσ 10 φρ.

Σημειωτέον ότι και εκ των 16 τόμων τής δραχμήσ οι βαθμύδον εξαντλούμενοι θα ύπερτιμηθώσι και αυτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (από του 1894)

Δύο τόμοι τής δευτέρασ περιόδοσ εξεδόθησαν μέχρι τούδε ήτοι: Τόμοσ 1οσ τής Β' περιόδοσ (1894) τιμάται φρ. 7 Τόμοσ 2οσ τής Β' περιόδοσ (1895) » 7

Παραγγέλαι μετά του άντιτύμου (δεκτοϋ και εις γραμματόσημα παντόσ Κράτοσ) άπευθύνονται δι' έπιστολόσ συστήμεναι πρόσ τον κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, εκδότην τής «Διαπλάσεωσ» 'Οδοσ Αίόλου 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Είς τούσ λαμπρούσ και άφθόνωσ εικονογραφήμενοσ τούτοσ τόμοσ (ών έκαστοσ είνε άνεξάρτητοσ των άλλων, άποτελών άυτοτελέσ βιβλίον) εκτόσ τής άλλης ποικίλης, τερνήσ και μορφωτικής αύτων ύλης, έμπεριέχονται και τά εξής διδακτικά και επαγωγότατα ήθικά μυθιστορήματα:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ό Άνοικτόκαρδοσ, έν τώ 6^ο τόμω.—Οί Τρείσ μικροί Σωματοφόλακεσ, έν τώ 7^ο και 8^ο.—Ό Βρόχοσ των Γλάρων, έν τώ 9^ο.—Ό Μικρόσ Ήρωσ, έν τώ 10^ο.—Η Κόρη του Γεροθωμά, έν τώ 11^ο.—Ό Ιωάννησ Καστέρασ, έν τώ 12^ο, 13^ο και 14^ο.—Τό Κερβάνιον έν τώ 13^ο και 14^ο.—Αί Διετείσ Διακοπαί, έν τώ 15^ο και 16^ο.—Ό Πωλιάρχοσ έν τώ 17^ο και 18^ο.—Η Γυρτοπούλα, έν τώ 19^ο και 20^ο.—Η Άδελφούλα μου, έν τώ 20^ο.—Οί Καλοί άνθρωποί, έν τώ 21^ο.—Ό Μικρόσ Λόρδοσ, έν τώ 22^ο.—Ό Κληρονόμοσ του Ροθινωόωσ, έν τώ 23, 24.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Έν τώ 1^ο τόμω, (1894):—α'.) Η Πριγκίπισσα Ροζάλθα.—β'.) Τά Παθήματα του Γιαννάκη Σωκπάρ.—γ'.) Ό Μικρόσ Κόμησ. Έν τώ 2^ο τόμω, (1895):—α'.) Έν Οίκογενεία.—β'.) Οί Τέσσαρεσ αδελφοί.—γ'.) Μαύρη και Άσπρη.